

**EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS**

ANTRASIS SKYRIUS

BYLA KRAVTAS prieš LIETUVĄ

(Pareiškimo Nr. 12717/06)

SPRENDIMAS

STRASBŪRAS

2011 m. sausio 18 d.

Šis sprendimas tapo galutinis pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį. Jame gali būti daromi redakcinio pobūdžio pataisymai.

SPRENDIMAS KRAVTAS PRIEŠ LIETUVĄ

Byloje Kravtas prieš Lietuvą

Europos Žmogaus Teisių Teismas (Antrasis skyrius), posėdžiaujant komitetui, sudarytam iš:

pirmininkės Françoise Tulkens,

teisėjų Danutės Jočienės,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos,

Guido Raimondi,

pavaduojančiojo teisėjo Ireneu Cabral Barreto

ir *skyriaus kanclerio* Stanley Naismith,

po svarstymo uždaramame posėdyje 2010 m. gruodžio 14 d.

skelbia tą dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo Lietuvos Respublikos pilietis Petras Kravtas (pareiškėjas), kuris 2006 m. kovo 26 d. Teismui pateikė pareiškimą (Nr. 12717/06) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (Konvencija) 34 straipsnį.

2. Pareiškėjui atstovavo Vilniuje praktikuojantis advokatas K. Motieka. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė E. Baltutytė.

3. Pareiškėjas teigė, kad baudžiamasis procesas jo byloje neatitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo, įtvirtinto Konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje. Taip pat jis tvirtino, kad Lietuvos institucijų paskirtas rašytinis pasižadėjimas neišvykti iš savo gyvenamosios vietos pažeidė jo teisę į judėjimo laisvę.

4. 2009 m. sausio 20 d. Teismas nusprendė perduoti pareiškimą Vyriausybei. Taip pat buvo nutarta iš karto spręsti dėl pareiškimo priimtumo ir esmės (29 straipsnio 1 dalis).

FAKTAI

BYLOS APLINKYBĖS

5. Pareiškėjas gimė 1950 m. ir gyvena Klaipėdoje.

6. Nuo 1993 m. spalio 15 d. iki 1995 m. spalio 30 d. pareiškėjas buvo komercinio banko „Vakarų Bankas“ valdybos pirmininkas.

7. 1995 m. rugsėjo 6 d. buvo iškelta baudžiamoji byla dėl banko nuosavybės iššvaistymo.

8. Vyriausybė nurodė, kad 1995 m. lapkričio 6 d. pareiškėjas buvo apklaustas kaip įtariamasis byloje. Pareiškėjo apklausa kartu su pertraukomis ir dokumentų patikra truko 3–4 valandas.

9. 1996 m. spalio 21 d. pareiškėjui buvo pateikti kaltinimai dėl svetimo turto pasisavinimo stambiu mastu. Vėliau jam taip pat buvo pateikti kaltinimai oficialaus dokumento suklastojimu. Prokuroras paskyrė pareiškėjui kardomąją priemonę – rašytinį pasižadėjimą neišvykti iš gyvenamosios vietos.

10. 1997 m. liepos 30 d. pareiškėjas buvo sulaikytas ir jam paskirtas suėmimas. 1999 m. sausio 26 d. Vilniaus apygardos teismas nusprendė paleisti pareiškėją iš suėmimo nuo 1999 m. sausio 29 d., kadangi tą dieną baigėsi įstatyme numatytas aštuoniolikos mėnesių suėmimo terminas.

11. Nuo 1999 m. sausio 30 d. iki 1999 m. liepos 29 d. pareiškėjui buvo skirtas namų areštas.

12. Nuo 1999 m. liepos 29 d. iki 2005 m. spalio 3 d. pareiškėjui buvo paskirtas rašytinis pasižadėjimas neišvykti iš savo gyvenamosios vietos.

SPRENDIMAS KRAVTAS PRIEŠ LIETUVĄ

13. 1999 m. liepos 29 d. prokuroras perdavė bylą Klaipėdos miesto apylinkės teismui.
14. 1999 m. rugpjūčio 12 d. Klaipėdos miesto apylinkės teismas atidavė pareiškėją teismui ir paskyrė pirmąjį posėdį 1999 m. gruodžio 2 d.
15. 2001 m. balandžio 12 d. nuosprendžiu Klaipėdos miesto apylinkės teismas išteisino pareiškėją, atmetęs visus jam pateiktus kaltinimus. Teismas taip pat išteisino pareiškėjo byloje teistą jo bendrininką.
16. Išnagrinėjęs prokuroro pateiktą apeliacinį skundą, Klaipėdos apygardos teismas paliko pareiškėją išteisinantį žemesnės instancijos teismo nuosprendį nepakeistą. Apeliacinės instancijos teismas panaikino nuosprendžio dalį dėl pareiškėjo bendrininko ir grąžino tą bylos dalį prokuratūrai tolesniam tyrimui.
17. Prokuratūra ir pareiškėjo bendrininkas pateikė kasacinius skundus.
18. 2002 m. spalio 15 d. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas nusprendė, kad prokuratūra netinkamai suformulavo kaltinimus pareiškėjui ir jo bendrininkui. Teismas padarė išvadą, kad tuo buvo pažeistos esminės proceso taisyklės, todėl byla buvo grąžinta Klaipėdos apygardos prokuratūrai tolesniam tyrimui.
19. 2004 m. rugpjūčio 6 d. pareiškėjo gynėjas pateikė prokuratūrai prašymą nutraukti bylą, kadangi pareiškėjas nepadarė nusikaltimų, kuriais kaltinamas.
20. 2004 m. rugpjūčio 13 d. prokuratūra atmetė jo prašymą.
21. 2004 m. rugsėjo 3 d. Klaipėdos apygardos prokuratūra užbaigė ikiteisminį tyrimą ir apie tai pranešė pareiškėjui. Surašiusi naują kaltinamąjį aktą, kuriuo pareiškėjas buvo kaltinamas didelės vertės turto pasisavinimu, prokuratūra perdavė bylą Klaipėdos apygardos teismui 2004 m. rugsėjo 9 d.
22. 2005 m. gegužės 27 d. Klaipėdos apygardos teismas atmetė pareiškėjui pateiktus kaltinimus kaip nepagrįstus. Pareiškėjo bendrininkas dėl kai kurių kaltinimų buvo išteisintas, o dėl kitų kaltinimų baudžiamasis procesas tapo negalimas suėjus senaties terminams.
23. Prokuratūra ir pareiškėjo bendrininkas pateikė apeliacinius skundus.
24. 2005 m. spalio 3 d. Lietuvos apeliacinis teismas išteisino pareiškėjo bendrininką dėl visų kaltinimų, o likusią žemesnės instancijos teismo nuosprendžio dalį paliko nepakeistą. Teismas taip pat panaikino pareiškėjui skirtą pasižadėjimą neišvykti iš gyvenamosios vietos. Nutartis įsiteisėjo, prokuratūrai nusprendus nepateikti kasacinio skundo.

II. REIŠMINGA VIDAUS TEISĖ IR PRAKTIKA

25. Reikšminga vidaus teisė ir praktika, susijusi su vidaus teisinės gynybos priemonėmis dėl pernelyg ilgos civilinio ar baudžiamojo proceso trukmės yra apibendrinta sprendime *Šulcas prieš Lietuvą* (Nr. 35624/04, § 52, 2010-01-05).

TEISĖ

I. DĖL KONVENCIJOS 6 STRAIPSNIO 1 DALIES PAŽEIDIMO

26. Pareiškėjas skundėsi, kad baudžiamojo proceso trukmė neatitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo, įtvirtinto Konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje, kurioje numatyta:

„Kai yra sprendžiamas tam tikro asmens <...> jam pareikšto kokio nors baudžiamojo kaltinimo klausimas, toks asmuo turi teisę, kad bylą per įmanomai trumpiausią laiką <...> išnagrinėtų <...> teismas.“

SPRENDIMAS KRAVITAS PRIEŠ LIETUVĄ

A. Priiartinumas

27. Vyriausybė teigė, kad pareiškėjas nepanaudojo visų vidaus teisinės gynybos priemonių, kadangi nesikreipė dėl žalos, patirtos dėl baudžiamojo proceso trukmės, atlyginimo. Vyriausybė taip pat tvirtino, kad skundas yra aiškiai nepagrįstas.

28. Pareiškėjas ginčijo Vyriausybės teiginius.

29. Atsižvelgęs į Vyriausybės argumentus ir pateiktą medžiagą, Teismas sprendžia, kad Vyriausybė nepateikė jokių įtikinamų priežasčių, dėl kurių Teismas turėtų nukrypti nuo savo suformuotos praktikos, pagal kurią pareiškėjui nebuvo prieinama veiksminga teisinės gynybos priemonė, kuria jis būtų turėjęs pasinaudoti prieš pateikdamas pareiškimą Teismui (žr. *Norkūnas v. Lithuania*, no. 302/05, §§ 29–30, 2009-01-20 ir *Šulcas v. Lithuania*, cituota pirmiau, §§ 60 ir 62). Todėl Vyriausybės išankstinis prieštaravimas dėl vidaus teisinių gynybos priemonių nepanaudojimo turi būti atmestas.

30. Teismas taip pat mano, kad šis skundas nėra aiškiai nepagrįstas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 dalį. Taip pat pažymi, kad jis nėra nepriimtinais kitais pagrindais, todėl turi būti paskelbtas priimtinu.

B. Esmė

31. Vyriausybė nurodė, kad nors baudžiamoji byla buvo iškelta 1995 m. rugsėjo 6 d., o pareiškėjas buvo apklaustas įtariamuoju 1995 m. lapkričio 6 d., baudžiamosios bylos iškėlimas ir tyrimą atlikusių institucijų veiksmai neturėjo jokio poveikio pareiškėjui, kol 1996 m. spalio 21 d. jam nebuvo pateikti kaltinimai. Ginčijamas laikotarpis baigėsi 2005 m. spalio 3 d., kai Lietuvos apeliacinis teismas paliko galioti pareiškėją išteisinantį nuosprendį.

32. Nors Vyriausybė pripažino, kad baudžiamasis procesas truko palyginti ilgai, ji tvirtino, kad tokią trukmę lėmė bylos aplinkybės. Pareiškėjui buvo pateikti kaltinimai ekonomiais nusikaltimais, byla buvo sudėtinga dėl didelės apimties ir rašytinių įrodymų kiekio, buvo būtina paskirti auditą ir ekspertizes, susijusioje baudžiamojoje byloje buvo apklausta daugiau kaip trisdešimt įtariamųjų ir kaltinamųjų, tačiau nebuvo laikotarpių, kuriais byla nebūtų tiriama, ar nepagrįsto delsimo, už kurį būtų atsakingos institucijos.

33. Pareiškėjas nesutiko su Vyriausybe ir teigė, kad baudžiamojo proceso trukmė jo byloje buvo pernelyg ilga.

34. Teismas atkreipia dėmesį į Vyriausybės teiginį, kad iki 1996 m. spalio 21 d. pareiškėjui nebuvo pateikti kaltinimai banko nuosavybės pasisavinimu, tačiau dėl toliau išdėstytų priežasčių Teismas negali sutikti su Vyriausybės samprotavimais dėl datos, nuo kurios pareiškėjas patyrė baudžiamojo proceso poveikį.

35. Teismas primena, kad kai tai susiję su baudžiamuoju kaltinimu, vertinant, ar buvo laikomasi 6 straipsnio 1 dalyje numatyto „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo, pirmiausia reikia nustatyti, kada asmeniui buvo „pateikti kaltinimai“. Ši data gali būti ir ankstesnė, nei bylos perdavimo teismui (pvz. žr. *Deweer v. Belgium*, 1980-02-27, § 42, Series A no. 35), pvz., sulaikymo data, oficialaus panešimo asmeniui apie baudžiamąjį persekiojimą data ar ikiteisminio tyrimo pradėjimo data (žr. *Wemhoff v. Germany*, 1968-06-27, § 19, Series A no. 7; *Neumeister v. Austria*, 1968-06-27, § 18, Series A no. 8 ir *Ringeisen v. Austria*, 1971-07-16, § 110, Series A no. 13). Nors pagal 6 straipsnio 1 dalį „baudžiamasis kaltinimas“ apskritai gali būti apibrėžtas kaip „oficialus kompetentingos institucijos pranešimas asmeniui apie įtarimą, kad jis padarė baudžiamąjį nusikaltimą“, kai kada jis gali būti kitokių priemonių, kuriomis išreiškiamas toks įtarimas ir kuriomis panašiai iš esmės paveikiama įtariamąjo padėtis, pavidalo (žr. *Corigliano v. Italy*, 1982-12-10, § 34, Series A no. 57).

36. Atsižvelgdamas į šios bylos faktus, Teismas pažymi, kad baudžiamoji byla buvo iškelta 1995 m. rugsėjo 6 d., tačiau, kaip Vyriausybė aiškiai nurodė savo pastabose dėl bylos priimtimumo

SPRENDIMAS KRAV TAS PRIEŠ LIETUVĄ

ir esmės, 1995 m. lapkričio 6 d. pareiškėjas buvo apklaustas įtariamuoju, o apklausa truko tris ar keturias valandas. Tokiomis aplinkybėmis Teismas sprendžia, kad tą dieną pareiškėjas oficialiai sužinojo apie tyrimą ir buvo jo paveiktas (žr. *Jokitaipale and Others v. Finland*, no. 43349/05, § 29, 2010-04-06). Taigi vertintinas laikotarpis prasidėjo minėtą dieną ir tęsėsi iki 2005 m. spalio 3 d., kai Lietuvos apeliacinis teismas galutinai nusprendė dėl kaltinimų, iš viso devynerius metus ir beveik vienuolika mėnesių. Pareiškėjo bylą nagrinėjo trijų instancijų teismai.

37. Teismas vertins proceso trukmės pagrįstumą, atsižvelgdamas į konkrečias bylos aplinkybes ir į savo praktikoje suformuluotus kriterijus, konkrečiai, bylos sudėtingumą ir pareiškėjo bei susijusių institucijų elgesį. Taip pat atsižvelgs į poveikį pareiškėjui (žr., tarp daugelio kitų, *Philis v. Greece (no. 2)*, 1997-06-27, § 35, *Reports of Judgments and Decisions 1997-IV*, ir *Portington v. Greece*, 1998-09-23, § 21, *Reports 1998-VI*).

38. Teismas dažnai nustato Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimus bylose, kuriose keliami klausimai yra panašūs į keliamus šiame pareiškinge (žr. paskutinį sprendimą *Norkūno* byloje, cituotą pirmiau, §§ 36–41).

39. Šioje byloje Teismas sutinka su Vyriausybės nuomone, kad byla buvo sudėtinga. Vis dėlto Teismas sprendžia, kad kai kada procesas užtruko dėl vidaus institucijų klaidų ar inertiškumo, todėl 2002 m. spalio 15 d. Aukščiausiojo Teismo nutartimi byla turėjo būti grąžinta tyrimui papildyti, o dėl to tyrimas užtruko dar dvejus metus (žr. 18 ir 21 punktus pirmiau). Šiuo atžvilgiu Teismas taip pat pažymi, kad beveik devynerius metus, kol truko baudžiamasis procesas pareiškėjo atžvilgiu, jam buvo taikomos kardamosios priemonės – suėmimas, namų areštas ir rašytinis pasižadėjimas neišvykti iš gyvenamosios vietos, dar labiau apsunkinusios ir pabloginusios pareiškėjo situaciją (žr. 9 ir 24 punktus pirmiau).

40. Taigi, atsižvelgęs į tai, kad išdėstyta pirmiau, ir į savo praktiką šiuo klausimu, Teismas mano, kad šioje byloje proceso trukmė buvo pernelyg ilga ir neatitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo, todėl buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis.

II. DĖL KONVENCIJOS 5 STRAIPSNIO 1 DALIES IR 4 PROTOKOLO 2 STRAIPSNIO PAŽEIDIMŲ

41. Pareiškėjas skundėsi, kad rašytinis įsipareigojimas neišvykti iš gyvenamosios vietos, taikytas jam nuo 1999 m. liepos 29 d. iki 2005 m. spalio 3 d., pažeidė jo teisę į laisvę ir teisę į judėjimo laisvę. Jis rėmėsi Konvencijos 5 straipsnio 1 dalimi ir 4 protokolo 2 straipsniu.

Reikšmingose Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies nuostatose numatyta:

„1. Kiekvienas asmuo turi teisę į laisvę ir saugumą. Niekam laisvė negali būti atimta kitaip, kaip šiais atvejais, ir įstatymo nustatyta tvarka:

<...>;

c) kai asmuo teisėtai sulaikomas ar suimamas, kad būtų pristatytas kompetentingai teismo institucijai, pagrįstai įtariant jį padarius nusikaltimą ar kai pagrįstai manoma, jog būtina neleisti padaryti nusikaltimo, arba manoma, jog jis, padaręs tokį nusikaltimą, gali pabėgti;

<...>.

4 protokolo 2 straipsnyje numatyta:

1. Kiekvienas asmuo, teisėtai esantis valstybės teritorijoje, turi teisę joje laisvai judėti ir laisvę pasirinkti gyvenamąją vietą.

2. Kiekvienas asmuo turi teisę išvažiuoti iš bet kurios šalies, taip pat ir iš savosios.

3. Šių teisių įgyvendinimui negali būti taikomi jokie apribojimai, išskyrus tuos, kuriuos nustato įstatymas ir kurių demokratinėje visuomenėje reikia valstybės ar visuomenės saugumui, viešajai tvarkai palaikyti, nusikalstamumui sustabdyti, žmonių sveikatai ar moralei arba kitų asmenų teisėms ir laisvėms apsaugoti.

4. 1 dalyje nurodytos teisės pagal įstatymą atskirose srityse gali būti apribotos, jei tai pateisina demokratinės visuomenės interesai.

SPRENDIMAS KRAV TAS PRIEŠ LIETUVĄ

42. Vyriausybė teigė, kad pareiškėjas nepanaudojo visų vidaus teisinės gynybos priemonių, kadangi neapskundė 1999 m. liepos 29 d. sprendimo skirti jam rašytinį pasižadėjimą neišvykti iš gyvenamosios vietos. Kita vertus, Vyriausybė tvirtino, kad iš tiesų, kol jam buvo paskirta kardomoji priemonė, pareiškėjas patyrė tik tam tikrus apribojimus. Konkrečiai, pareiškėjas turėjo teisę laisvai judėti, dirbti ir keliauti, ir nebuvo priverstas nuolatos būti savo gyvenamojoje vietoje. Be to, laikotarpiu, kai jam buvo paskirta minėtoji kardomoji priemonė, pareiškėjas bent penkiasdešimt penkis kartus vyko iš Lietuvos ir atgal. Taigi iš tikrųjų nepatogumai, kuriuos pareiškėjas patyrė dėl minėtų apribojimų buvo pernelyg nereikšmingi, kad pareiškėjo skundas būtų nagrinėjamas pagal Konvencijos 5 straipsnio 1 dalį ar 4 protokolo 2 straipsnį. Taip pat Vyriausybė teigė, kad pareiškėjui skirtas rašytinis pasižadėjimas neišvykti iš gyvenamosios vietos atitiko 4 protokolo 2 straipsnio reikalavimus, kadangi buvo teisėtas, proporcingas ir juo buvo siekiama teisėto tikslo.

43. Išnagrinėjęs jam pateiktus dokumentus, Teismas sutinka su Vyriausybės nuomone, kad dėl ginčijamos kardomosios priemonės pareiškėjas nepatyrė tokių sunkių suvaržymų, kad reikėtų taikyti Konvencijos 5 straipsnio 1 dalį (žr., priešingai, *Guzzardi v. Italy*, 1980-11-06, §§ 92 ir 95, Series A no. 39). Todėl pagal minėtą nuostatą pateiktas skundas turi būti atmestas kaip nepriimtinas *ratione materiae* pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

44. Kita vertus, Teismas pažymi, kad nors jam buvo skirtas rašytinis pasižadėjimas neišvykti iš gyvenamosios vietos, pareiškėjas galėjo laisvai, be suvaržymų judėti tik savo gyvenamojo miesto ribose ir jam buvo draudžiama keisti gyvenamąją vietą ar išvykti iš miesto be prokuratūros leidimo. Todėl Teismas sprendžia, kad pasižadėjimas neišvykti iš gyvenamosios vietos, kuris, be kita ko, truko šešerius metus, suvaržė pareiškėjo teisę į judėjimo laisvę pagal Konvencijos 4 protokolo 2 straipsnį (žr. *Hajibeyli v. Azerbaijan*, no. 16528/05, § 58, 2008-06-10). Tačiau Teismas pažymi, kad pareiškėjas neskundė vidaus institucijoms jam skirtos kardomosios priemonės teisėtumo ir pagrįstumo, todėl skundas turi būti atmestas dėl vidaus teisinių priemonių nepanaudojimo pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 ir 4 dalis.

III. DĖL KITŲ KONVENCIJOS PAŽEIDIMŲ

45. Remdamasis Konvencijos 5 straipsnio 1, 2 ir 3 dalimis, pareiškėjas skundėsi, kad jo suėmimas buvo neteisėtas. Vis dėlto Teismas pažymi, kad pareiškėjas buvo suimtas nuo 1997 m. liepos 30 d. iki 1999 m. sausio 29 d. Kadangi pareiškėjas pateikė Teismui pareiškimą tik 2006 m. kovo 26 d., šis skundas turi būti atmestas kaip pateiktas pavėluotai pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 ir 4 dalis.

46. Remdamasis tomis pačiomis Konvencijos nuostatomis, pareiškėjas taip pat skundėsi, kad jo teisė į laisvę buvo pažeista jam skyrus namų areštą nuo 1999 m. sausio 30 d. iki liepos 29 d. Tačiau, kaip ir pirmiau minėtas skundas dėl suėmimo teisėtumo, šis klausimas buvo iškeltas pavėluotai, todėl turi būti atmestas pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 ir 4 dalis.

47. Pareiškėjas taip pat skundėsi, kad jam nebuvo tinkamai pranešta apie jam pateikto kaltinimo pobūdį ir priežastį, kaip to reikalaujama pagal Konvencijos 6 straipsnio 3 dalies a punktą. Teismas vis dėlto pažymi, kad galiausiai pareiškėjas buvo išteisintas dėl visų jam pareikštų kaltinimų. Teismas sprendžia, kad tokiomis aplinkybėmis pareiškėjas negali būti laikomas auka pagal Konvencijos 34 straipsnį, todėl šis skundas turi būti atmestas kaip aiškiai nepagrįstas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

48. Galiausiai pareiškėjas skundėsi, kad baudžiamosios bylos tyrimas, kurio metu spaudoje jis buvo apibūdintas kaip nusikaltėlis, pažeidė jo teisę į privatumą. Pareiškėjas rėmėsi Konvencijos 8 straipsniu. Vis dėlto Teismas pažymi, kad pareiškėjas šio klausimo nekėlė vidaus teismuose, todėl

SPRENDIMAS KRAVTAS PRIEŠ LIETUVĄ

skundas turi būti atmestas dėl vidaus teisinių priemonių nepanaudojimo pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 ir 4 dalis.

IV. KONVENCIJOS 41 STRAIPSNIO TAIKYMAS

49. Konvencijos 41 straipsnyje numatyta:

„Jeigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą ir jeigu Aukštosios Susitariančiosios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prirėikus Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą.“

A. Žala

50. Pareiškėjas reikalavo 500 000 eurų turtinei ir neturtinei žalai atlyginti.

51. Vyriausybė ginčijo šiuos reikalavimus kaip nepagrįstus.

52. Teismas nežiūri jokio priežastinio ryšio tarp nustatyto pažeidimo ir tariamai patirtos turtinės žalos, todėl šį reikalavimą atmeta. Kita vertus, Teismas priteisia pareiškėjui 4 800 eurų neturtinei žalai atlyginti.

B. Kaštai ir išlaidos

53. Pareiškėjas taip pat reikalavo 100 000 Lietuvos litų (apie 28 960 eurų) išlaidoms, patirtoms bylinėjantis vidaus institucijose ir Teisme, atlyginti.

54. Vyriausybė ginčijo šią sumą kaip nepagrįstą.

55. Pagal Teismo praktiką pareiškėjas turi teisę į kaštų ir išlaidų atlyginimą tik tiek, kiek įrodo, kad jos iš tikrųjų buvo patirtos, o suma pagrįsta.

56. Šioje byloje Teismas pažymi, kad dalis reikalaujamų atlyginti išlaidų yra susijusios su pareiškėjo gynyba vidaus teismuose dėl jam pareikštų baudžiamųjų kaltinimų. Šie mokesčiai nėra būtinosios išlaidos, patirtos siekiant gauti žalos atlyginimą už Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimą, kurį Teismas nustatė vien tik dėl baudžiamojo proceso trukmės (žr. *Grauslys v. Lithuania*, no. 36743/97, § 74, 2000-10-10). Todėl Teismas mano, kad yra pagrįsta atlyginti pareiškėjui 2 000 eurų kaštų ir išlaidų.

C. Palūkanos nevykdant įsipareigojimų

57. Teismas mano, kad nevykdant įsipareigojimų palūkanos turi būti skaičiuojamos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridedant tris procentus.

58.

DĖL ŠIŲ PRIEŽASČIŲ TEISMAS VIENBALSIAI

1. *Skelbia* pareiškėjo skundą dėl pernelyg ilgos proceso trukmės priimtiniu, o likusią pareiškimo dalį – nepriimtina;
2. *Nusprendžia*, kad buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis;
3. *Nusprendžia*,
 - (a) kad per tris mėnesius nuo dienos, kai sprendimas taps galutinis pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį, valstybė atsakovė privalo sumokėti šias sumas, kurios turi būti konvertuotos į tos valstybės nacionalinę valiutą pagal sprendimo įvykdymo dieną taikomą kursą;

SPRENDIMAS KRAVTAS PRIEŠ LIETUVĄ

- (i) 4 800 (keturis tūkstančius aštuonis šimtus) eurų neturtinei žalai atlyginti ir bet kokius mokesčius, kurie gali būti taikomi šiai sumai;
 - (ii) 2 000 (du tūkstančius) eurų kaštams ir išlaidoms atlyginti ir bet kokius mokesčius, kurie gali būti taikomi pareiškėjui;
- (b) kad nuo minėto trijų mėnesių termino pasibaigimo iki sprendimo įvykdymo dienos per įpareigojimų nevykdymo laiką nuo minėtų sumų turės būti mokamos paprastosios palūkanos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridedant tris procentus;

4. *Atmeta* kitus pareiškėjo reikalavimus dėl teisingo atlyginimo.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2011 m. sausio 18 d., vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 ir 3 dalimis.

Stanley Naismith
Kancleris

Françoise Tulkens
Pirmininkė